



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita R. P. Ioannis Francisci Regis, è Societate lesv

La Broue, Claude de

Coloniæ, 1660

§. 6. Fortitudo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45172

persecutus est, ut juvenilia praeordia tangente Deo, erubuerint, & tanquam sceleris convicti, veniam petierint à Sacerdote: mox, cauponem ipsi ultro adeunt, jubentque lautè excipere virum de se optimè meritum: persoluturos se quicquid expensum foret.

§. VI. *Fortitudo.*

QUod de Joseph Patriarcha sacrae litterae produnt, certamen fortè datum illi ut *vinceret*; id in Joannem Franciscum planè convenit. Tùm vitam religiosam totam, tum maximè partem eam, quæ ab initio Sacerdotio ad obitum pertigit, exegit in certaminibus: cumque ea duplicis generis fuerint, domestica & externa; posteriora plus quidem splendoris in vulgus ei peterunt; priora longè graviora perpessu fuere. Nam sinente Deo, cum ipsa virtute luctandum ipsi fuit multoties, inquit Scriptor Gallicus; hoc est, ut dilucidius res exponatur, eveniebat identidem, ut Superiores tametsi de Francisci considerata prudentia nullo modo dubitare poterant, tamen egere illum freno arbitrati, inhiberent

rent ardentes illos imperus, quibus vir Apostolicus ad omnia rapiebatur, quæ ad Dei gloriam, animarumque utilitates pertinere rebatur. Atque hinc ingemiscebat Franciscus, dicere solitus iis, quibuscum arcana animi sui communicabat, illa demum certamina omnium maximè ardua sibi videri, quæ cum iis suscipienda essent, quibuscum non nisi precibus liceret dimicare. Sic nimirum exercet Dominus suos; & scilicet utrinque innoxie, dum & qui imperant, & qui parent propositam habent gloriam Dei: cumque in his tenebris mortalitatis non semper neque hi neque illi assequantur satis perspicue, quid quæque in re fieri velit summus Dominus, eò utrique collimant, quod rectissimum putant, atque honestissimum: verum, non propterea non anguntur intimis sensibus ii, qui à tam salutaribus inceptis coguntur discedere. Posterioris autem generis dimicationes tam crebræ fuerunt, ut prædicet Scriptor Gallicus, propè volumen de iis posse se contexere, nisi eorum famæ atque existimationi parcendum duceret, à quibus Franciscus immerens indignum in modum

modum sit habitus. Ubi prius um de prostituta aliqua muliercula inaudierat, in id incumberebat continuo ut eam ad frugem continentiamque revocaret. Hinc efferari turpes amatores, Francisco compluries perniciem, exitiumque moliri sunt: quæ quoties ad eum deferabantur ab amicis, metuentibus ne in virum innocentissimum attentaretur, Ego verò, aiebat sedatè, *non is sum, qui sperem Martyrii decus posse mihi Catholica in urbe obtingere.* Sæpè intenta sic gutturi est; sæpè sclopus obversus in caput: at is fundatus supra firmam petram, concussus nunquam est, nedum ab incepto destitit: contra viri gravitas, & majestas quedam in vultu relucens, extorquebat arma impiis, sic, ut accedente oratione pari, quæ in eum designaverant minimè auderent perficere. Contigit non semel, ut cum noctu evocatus ab iis, quibuscum sanctas illas inimicitias susceperat, tanquam ægrotus quispiam, quem nominabant, illius opera indigeret statim, ad instituendam confessionem; ægroto, qui nullus erat, neutiquam appatente, postquam per omnes civitatis vicos vagum circumduxerant, reducere

ducere deinde coacti sint ad Collegium, confessi non alia de causa eum à se evocatum, nisi ut seductum in secessum aliquem ab arbitris remotiorem conficerent, sed occulta quâdam vi prohibitos. Ergo iis fretus præsidiis, nihilo seciùs quantumlibet intempesta nocte pergere intrepidè quâ vocabatur, seu re ipsa poscebat occasio, seu fingeant perditii illi misericordes: fuit certè cùm aliquando nocte concubiâ evocato ad januam, mentiti sunt nescio qui istius farinae homines, irrumpi per vim à juvenibus quibusdam clavis natalibus, in ædes, in quas de Magistratûs consensu resipiscences aliquot mulieres ipse abdiderat: ni properet, perfractum iri claustra omnia: ne unam quidem postmodum reperturum. Quid faceret? adit ad Rectorem, spem inter metumque alternantibus curis: exponit quid denunciatum sibi sit: facultatem accurrendi flagitat. Et tunc benignè à Rectore exceptus est: monet tamen is prudenter, videat etiam atque etiam, quale, quamque certum periculum adeat: quemadmodum resistere unus tam multis possit; nudus armatis? At Franciscus,

scus,

scus, de more fideus Deo, eadem quidem
menti suæ obversati ait: ceterum, in causa
Dei, potentiorum Deum fore: quod si in
tàm pio certamine occumberet, præclare
utique secum actum iri. Cum annuisset
agrè Rector, pergit famulus Dei: & tan-
quam ad necem propè certam vadens. Sa-
cerdotem alterum ex amicioribus monet,
si quid sibi humanitus acciderit, certo lo-
co cubiculi reperturum eum pecuniæ nu-
merum aliquem, in usus pauperum à se
cum bona Superiorum venia asservatum,
ad nummos quadraginta: totum illud im-
pendat in alendas eas, quarum causa tàm
periculosam dimicationem adibat. Sed
strophæ fuit à nequam juvenibus adorna-
ta: ubi ad locum Franciscus venerat, quie-
ta omnia, pacataque reperit: ita, refert
continuò pedem: & subridens, delusum
se se non tàm exostulat, quàm gratulatur.
Nec minus animi præ se tulit, in confutan-
dis erroribus circà fidem, Ecclesiastæ cu-
iusdam secularis, disseminantis in vulgus
dogmata nonnulla quæ hæresim olerent:
nihil enim cunctatus, confutavit vehe-
menter pro concione, pravam doctrinam:

ac tamen si tumultuati sunt haud leviter, qui adulterinae novitati favebant, asserta tamen orthodoxarum definitionum dignitas est, provisumque ne plebs egregie Catholica fidem ullam accommodaret falsis dogmatibus.

§. VII. *Amor Dei: charitas proximi.*

Fortem ut mortem dilectionem esse, usu magis, quam lectione norunt ii, quorum animos beatus ille Amor Dei, proximique propter Deum occupat: ac si non omnibus illis sanctis Dei proximique amatoribus contigit re ipsa, Dei proximive causa emori, non tamen idcirco putandi sunt non paratissimi fuisse ad mortis genus quodlibet alterutra de causa subeundum. Certè is de quo agimus, ut vitam in obsequio Domini Dei sui profudit, morbo illo extremo contracto ad eum modum quem diximus; ita semper vixit Deo, Deum unum suspexit, Deo sua omnia consecravit: ut dicere cum S. Apostolo posset, *Vivo ego jam non ego: vivit verò in me Christus*. Et ardentioris quidem amoris Dei cum duplicis generis indicia esse soleant,